

Kendskab til det danske sprog er ligeledes et centralt emne, men noget af det, der skal afklares, er, hvor nuancerede kravene må og skal være. For der er vel forskel på, hvad en bosnisk svineavlerassistent på Lolland – for nu at tage et eksempel – skal kunne mestre af dansk for at bestride sit job, og hvad en somalisk overlæge på Centralsygehuset i Hjørring skal.

Det fører så videre til en anden betragtning: Hvem skal afgøre, om en flygtning dansk er godt nok i den givne situation, og på hvilket grundlag? Hvor mange fejl må man have, 2, 5 eller 10? Og skal man kunne gå til sygeeksamen, eller falder hammeren første gang?

Vi vil advare imod tendenser i retning af, at alene eller fortrinsvis veluddannede og velfungerende »eliteflygtninge« accepteres herhjemme, mens de flygtninge, som man kunne kalde »underflygtningene«, må finde andre steder hen.

Og det er vigtigt, at vilkårligheden ikke vender tilbage til dansk asylpolitik. Samtidig må det ikke glemmes, at en permanent opholdstilladelse i sig selv kan fremme integration, mens en midlertidig opholdstilladelse skaber usikkerhed og dermed isolation.

En af denne regerings og denne indenrigsministers store fortjenester er, at vor lovgivning efterhånden er blevet ændret, så Flygtninge-nævnet nu klart fremstår som en domstolslignende instans, idet nævnet træffer de endelige afgørelser om asyl og opholdstilladelse på så objektivt et grundlag som overhovedet muligt, uden politisk indblanding i de konkrete sager.

Men denne landvinding skal suppleres med en fordomsfri debat om, hvordan vi får skabt en bedre sammenhæng mellem de humanistiske hensyn i asylpolitikken, en bedre integration af de fremmede og en bedre og bredere folkelig opbakning til den officielle politik.

Højre side i denne sal interesserer sig faktisk overhovedet ikke for integrationspolitik. Fra Venstre og De Konservative og ud til de to dele af det tidligere Fremskridtsparti tales der kun om, hvordan man får det, man kalder »de fremmede« ud af landet. Og der pustes flittigt til den angst og usikkerhed over for de fremmede, som findes i ethvert samfund. Forslagene varierer fra det groteske, som når hr. Tom Behnke foreslår nedkastning med faldskærm, til det ikke mindre umenneskelige, som når fru Birthe Rønn Hornbech og andre Venstrefolk foreslår at finde lejre, hvor flygtninge kan gemmes af

vejen i ubegrænset tid. Humanismen har trange kår!

Desuden må man forundres over den totale mangel på logik, som præger både Venstre og De Konservative på dette område: Samtidig med at de i tide og utide fremhæver, at flygtningene skal hjælpes i deres nærområder, foreslår de, at der skal skæres mere end 4 mia. kr. af udviklings- og katastrofebidsten, dvs. de midler, som bl.a. skal hjælpe flygtninge og forebygge problemernes opståen.

Det er faktisk ganske frækt og efter min mening en klar undervurdering af vælgernes dømmekraft. For der har i årevis været bred enighed om, at en vigtig del af dansk flygtningepolitik drejer sig om at sætte ind dér, hvor flygtningeproblemerne kan opstå: Fattigdom, konflikter og naturkatastrofer hænger typisk tæt sammen og skaber umulige livsvilkår, og hvis man er forfulgt og uden beskyttende myndigheder eller hjemløs og uden livsgrundlag, er flugten eneste udvej.

Sådanne menneskelige katastrofer gør vi fra dansk side vores til at forebygge gennem en høj ulandsbistand, og når skaden er sket, er vi parate til at træde til med humanitær bistand, og det skal vi blive ved med, men det kræver altså, at pengene er der. Og Venstres og De Konservatives forslag om nedskæringer på dette område vil ikke blot hive tæppet væk under de FN-organisationer, der som UNICEF, UNDP og UNFPA, Befolkningsfonden, i høj grad tager sig af udsatte grupper i de fattige lande, men vil faktisk også føre til milliardnedskæringer i den danske bilaterale indsats til udviklingslandene.

Det sidste har givetvis ikke været hensigten, men vil faktisk være resultatet, fordi man reelt ikke interesserer sig for, hvordan tingene hænger sammen. Man har sat den Anders Foghske grønthøster i gang med at finde besparelser, og så skidt med, hvad der ryger med i købet!

Det kan da godt være, at indsatsen i visse henseender kan gøres bedre og mere effektiv, end det sker i dag, men det er ikke Danmark, der yder for meget, det er de andre lande, der yder for lidt.

Statsministeren brugte med god grund en stor del af sin åbningstale til at argumentere for vægten og vigtigheden af afstemningen om Amsterdamtraktaten, for spørgsmålet samler jo en meget stor del af dette Folketing bortset fra fløjene i både højre og venstre side, og det, vi har tilbage, er ikke det mindste, nemlig at overbevise befolkningen.